

Szegedi ünnepi hetek

EPILOGUS

Reméljük, ma este ismét csillagokkal kivet kárpit borul a Beloiannis tér fölé és zavartalanul folyik le a szabadtéri játékok záróelőadása. A »Szegedi híres város« ma este ez évben utoljára harsónán felcsendülő ütemei jelzik, hogy véget értek a szegedi ünnepi hetek, amit több mint egy évig készített elő a városi tanács egy sereg üzemi, intézményi, helyi és országos szerv közreműködésével és sok-sok szegedi lakos támogatásával.

Az illetékes párt- és tanácsi szervek bizonyára rövidesen elkészítik a rendezvénysorozatot, a szabadtéri produkció mérlegét, megvitatták mivel gyarapodott ezzel a szocialista kultúra ügye, mit hozott Szeged és az egész magyar nép számára kulturális szempontból, művészeti síkon és politikailag ez a három hét, amikor Szeged az ország érdeklődésének központjában állt.

Elményektől, megfigyelésektől duzzadó tarsolyával a hétköznapok krónikása, az újságíró, az ünnepi hangulatban feljósítva érzi magát arra, hogy most, amikor a vendégek búcsúzkodó parolára nyújtják kezüket, pár szót szóljon a házigazdáról, a vendéglátásban közvetlenül, vagy közvetve résztvevőkről. Mindenkiről, aki így vagy úgy hivatalos, vagy nem hivatalos megbízás alapján, felkérésre, vagy egyéni buzgalomból tevékenykedett e napokban.

Most utólag megvalljuk, a játékok kezdete előtt egy kicsit szorongva gondoltunk Szeged házigazdái bemutatkozására. Aziránt nem volt kétség, hogy a szabadtéri produkció és az ipari vásár állja majd a kritikát, azonban — elsősorban azért, mert a játékok felújítása a korábbihoz képest nagyobb igényességgel és terjedelemben történt — kicsit agódtunk a vendéglátás sikere miatt.

Valahogy úgy gondoltuk: vendéget várunk izes vacsorára, testet, lelket tápláló ételle: Tudtuk, hogy a hozzávaló, amelyből a vacsora készül kiváló, szakácstudományunkban is bíztunk — de, hogy e példát tovább is folytassuk — féltünk, hogy »lakásunk« nem lesz megfelelő, »tányérjaink«, »egyéb felszerelésünk« egy kicsit kopottak. De úgy gondoltuk, hogy az a szeretet, mellyel ünnepnapjainkat előkészítettük, enyhíti majd a fogyatékoságokat.

Nos lakásunkat — a várost — a kormány segítségével a körülményekhez képest tisztességesen rendezhettük. Sok korábbi látogatónk, barátunk rá sem ismert Szegedre. Tízezrek itteni vendégeskedése, s ezt az állításunkat a sajtóban, a rádióban elhangzott véleményekre, látogatóink kijelentésére alapozzuk, általában sikerült. Zökkenők természetesen akadtak, de ezt vendégeink többsége jóindulattal elnézte nekünk, gondolván, a kezdet, mint mindenütt, nálunk is nehéz. Ezt a jóindulatot elsősorban az okozta, hogy legtöbb barátunk észrevette: amit csinálunk, szívből tesszük.

Es ez az a bizonyos körülmény, amelyről már most a záróakkordoknál szólni kell.

Az elmúlt három hét alatt alig volt szegedi család, akit ismerős, barát fel ne keresett volna. Alig volt olyan szegedi inté-

mény, vállalat, amelyet ilyen, vagy olyan dolog kapcsán testvérintézményektől, felsőbb szervektől meg ne látogattak volna.

A családfőktől kezdve a tanácsi funkcionáriusig, a vállalati igazgatóig mindenki kalauzolt valakit. Munkatársat, kollegát, jó barátot, vagy rokont, s igyekezett annak kedvében járni.

Örvendetes volt látni, ahogy a szegediek örömmel és szívesen igazították útba az utcákon sétálgató idegeneket, ahogy utcasarkon és villamoson járkelők, kalauzok és rendőrök készségesen világosították fel azt, aki hozzájuk fordult. Látunk móravárosi munkást, aki az ipari vásáron a kábelgyár terme előtt diósgyőri kohásznak magyarázta el, hogy mit jelent ez az új létesítmény a városnak. Szemtanúi voltunk annak, hogy tízéves kisfiú a Takaréktár utca sarkán mily kedvesen italtott két Baranya megyéből jött néni-két a házból kihozott vízzel.

Es tapasztaltuk, hogy kereskedőink igyekeztek jól kiszolgálni a vidékieket, akik itt akarták elkölteni forintjaikat. Talán többeknek feltűnt az, hogy a vásáron, a szabadtéri előadások szüneteiben mindenütt derű, jókedvű elárúsítónok kínálták a frissítőket, a jégkrémet. Külön kell szólni a vendéglátóipar alkalmazottairól, akik az eddig még nem tapasztalt csúcspontig a leg-többször udvariasan szolgálták ki az éttermekbe, vendéglőkbe zsúfolódott ember-tömeget, holott nem egyikük 15—20 órás műszakokat dolgozott végig. Sokszor ötleletesen, leleményesen igyekeztek a nagy forgalmat lebonyolítani. Az első két-három nap zökkenői után már jól dolgozott például az árkaók alatti elhelyezett büfésor kiszolgáló személyzete is. Két-három ezer ember vásárolt gyümölcszörpöt, cukorkát az előadások tízperces szüneteiben és mire a fényfüggöny kialudt, már rendszerint mindenki visszaérhetett helyére.

A jármű- és gyalogosforgalom is óriási volt e hetekben Szegeden. Nemcsak a sofőrök ügyességén, hanem a szakmájukat kitűnően értő közlekedési rendőrökön is múlt, hogy komolyabb baleset nélkül bonyolódott le ez az óriási forgalom. A múlt vasárnap délután 6 és 7 óra között a Tisza-parti stadionból jövet járművön, gyalog, viszonylag rövid idő alatt, pontosan 25 ezer ember kelt át a Radnóti Gimnázium előtti útkereszteződésén. Bámulatos volt, ahogy az ott posztoló rendőr irányította, pillanatonként felváltva a tömött autósorokat és a hömpölygő embertömeget ezen a fontos csomóponton.

Talán kicsit a lokálpatriotizmus is fűti az újságírókat, amikor a fentieket igyekeznek hamar elmondani. De ez az érzés bizonyára azonos azzal, a városa iránti odaadással, amely a szabadtéri játékok idején annyi szegediben fel-lángolt, s amely a szegedi ünnepi hetek sikeres lebonyolítását eredményezte. A szegedi dolgozók ily tettekben kifejezett buzgalma sejteti, hogy a következő években már kevesebb lesz a fogyatékoság, a hiányosság a szabadtéri játékok idején, amely az általános jó hangulatot zavarva bizony néhány kellemetlen pillanatot, múló bosszúságot okozott az elmúlt napokban Szeged néhány vendégének.

Kacsóh Pongrác:

JÁNOS VITÉZ

Daljáték Petőfi Sándor verses elbeszélése nyomán,
3 felvonásban.

Bakonyi Károly szövegét átdolgozta: Karinty Ferenc.
Versek: Heltai Jenő. Hangszerelte: Kenessey Jenő
Kossuth-díjas, érdemes művész

Vezényel: Szalatsy István. Rendező: Szinetár Miklós.

Kukorica Jancsi

Iluska

Bagó, a trombitás.

A francia király

A francia királykisasszony

A gonosz mostoha

Strázsamester

A falu csőze

Sárdy János

Házy Erzsébet

Fodor János

Kossuth-díjas, kiváló művész

Rajz János

Kossuth-díjas művész

Gecsi Sári

Gobbi Hilda

Kossuth-díjas, kiváló művész

Szabady István

Domahidy László

Történet: az I. felvonás a falu végén, a II. felvonás a francia király udvarában, a III. felvonás első része az élet tavánál, a második része a falu végén.

Közreműködik:

a Szegedi Nemzeti Színház ének- és zenekara, és a Szegedi Zenebarátok Kórusa.

Díszlettervező: Sándor Lajos.

Jelmeztervező: Márk Tivadar

Kossuth-díjas művész

Koreográfus: Mezey Károly.

Csoportjáték-mester: Ormai Miklós.

Vendégek a testvérvárosból

A szegedi tanács végrehajtó bizottságának elnöke még a tavasz folyamán levelet intézett Szeged testvérvárosainak tanácselnökeihez, illetve polgármestereihez, s ebben a levélben hívta meg városuk érdeklődő lakosait a Szegedi Szabadtéri Játékokra. E meghívásra Drezdából, német testvérvárosunkból 20 tagú turistacsoport érkezett. Biczo György, a városi tanács v. b.-elnöke a csoport több tagját fogadta hivatalában, akik tolmácsolták Drezda főpolgármesterének üdvözlését.

Drezdai barátaink a szabadtéri színpadon megtekintették a János vitéz előadását is.

SZEGED ÉPÍT

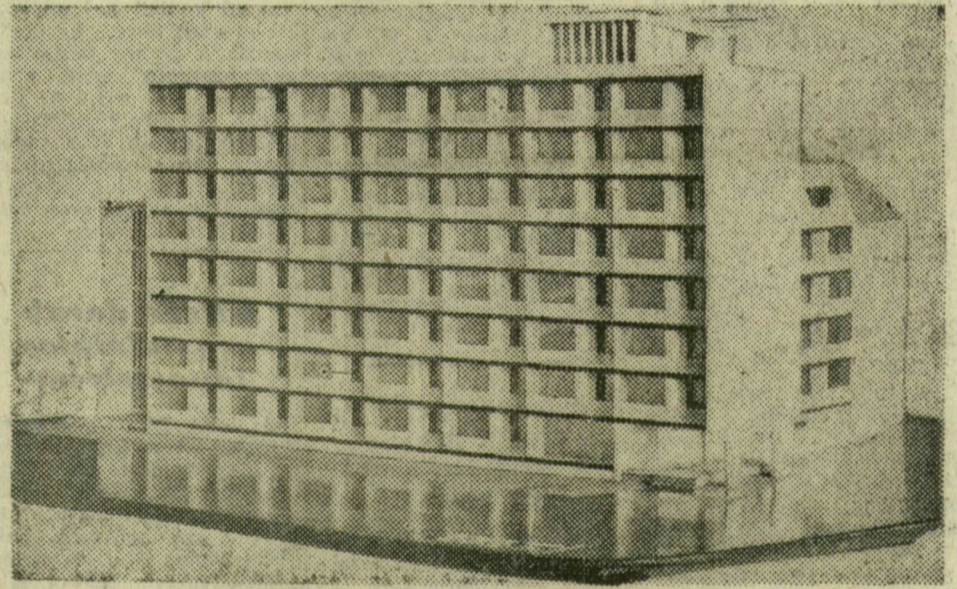
Az ünnepi hetek egyik legsikeresebb kiállításá

Elsősorban a szakemberek bejegyzései a szembeötlőek a »Szeged épít« kiállítás vendégkönyvében. A Radnóti Gimnázium második emeletén található sok érdekes látnivaló azonban pempcsak az ünnepi játékokon Szegeden időző tervezőket,

latatok mérnökeinek elismerő sorai mellett nagyon sok megjegyzést tettek a kiállítás látottakra az ország különböző részeiről jött és a legkülönbözőbb foglalkozású látogatók.

Szeged, az ország egyik legszebb városa még szebb

badtéri színpad műszaki létesítményeiről készült képeket, megállapítja, hogy a világon sok szabadtéri színpad lehet — de a szegedinek párja nincs. Ez az enyhe túlzás azonban mégiscsak jólesik majd mind a városi tanács illetékeseinek,

A Borvendég Béla által tervezett hételemes Tisza-parti lakóház modellje

építészmérnököket vonzotta, hanem a nagyközönséget is. A vendégkönyvben a Budapesti Városépítő Tervező Vállalat, az Ut- és Vasúttervező Vállalat, a pécsi, a miskolci és más tervező vál-

lesz — állapítja meg egy lelkes vidéki kisdíák a bemutatott tervek, homlokzati rajzok, makettek végignézése után. Másik látogató, valószínűleg miután közelebről megsejmelte a sza-

mind a tervező Ullrich Ferenc mérnöknek.

Több látogatóval elbeszélgetve állapíthatjuk meg, hogy az Oskola utcai rendezés, a szabadtéri színpad tervei mellett a Korányi rakparton épülő hételemes bérház — Szeged legmagasabb lakóépületének — jól sikerült makettje, valamint a szentesi reléállomás makettje és néhány hasonló, jól szemléltető modell ragadta meg legjobban a látogatók figyelmét. A szentesi reléállomás modellje jól értékelhető a 220 méter, vasból készülő televíziós közvetítő torny magasságát, amely mellett a szó szerint is el-törpül majd maga a közvetítő állomás épülete. A szegediek örültek, hogy a már megépült Mérey utcai bérházakról is láthattak jól sikerült képeket, illetve rajzokat a kiállításon.

Egyetértünk az egyik látogatónak a vendégkönyvbe írt véleményével, hogy kár volt ezt a modern, jól rendezett és jól szemléltető kiállítás nem a város még beljebb fekvő valamelyik termében megrendezni, még akkor is, ha a szegediek a kiállítási anyagot már egyszer láthatták. Ez a körülmény bizonyos mértékig befolyásolta a Szegedi Tervező Vállalat névű kiállításának látogatottságát.

SZEGED 1959

Szegeden ma bársonyos az este,
Csillagok gyúlnak bennünk lángolon,
Miképp a téren a kettős neon.

Szép Napfény-város diszbe öltözött,
Virágba nyílott a zászlók alatt —
Messzi vendéget vig dallal fogad.

Ünnepi játék lenn a színpadon,
A nézőtérén csillogó szemek —
Egy nemzet szíve dobban ünnepet.

Gyermekkacajtól zeng a Tisza-part,
Új szellem fénye villan tettbe itt,
Dolgos kezeknek őrzi álmait.

Hétköznapokból nőtt nagyra a vágy,
Minden békét és örömet lehel —
Szegeden ma a munka ünnepel.

ZSADÁNYI NAGY ÁRPÁD

(Sifis felv.)

Előadás előtt körülbelül 1 órával már mindenki a helyén van: színészek, zenészek, a statisztéria és a kórus egyaránt. Annak ellenőrzésére, hogy nem hiányzik-e valaki, kezdettől fogva bevezették a »kulisszák mögött« a névsorolvasást. Képünk a tegnap esti szambavételről készült, amint Kertész Gyula, a Szegedi Nemzeti Színház rendezője ellenőrizte a statiszták jelenlétét.